

CVOK

autor: Kateřina Lužná

Jsem cvok. Vážně. Mám depresivní sklony, heč! Já vím, dneska se na depresi vymlouvá kdekdo. Vy taky, že jo, pane? Hned jsem si to myslela, přesně tak vypadáte. Ale já mám oficiálně stanovenou diagnózu s razítkem. Ta se dá zařídit úplně jednoduše, vážně, stačí se maličko zhroutit. Klidně si to vyzkoušejte. Co? Nechcete? Zbabělče. Jako by na tom bylo něco zvláštního. Psychiatrie, blázinec, prosím vás, o čem si myslíte, že jsou? Nemocnice, no. Akorát v normálním špitále vám léčí tělo a tady dávají do pořádku duši. Jako v nemocnici jsou tam lehčí případy a těžší případy. S těžkými pravda moc nepokecáte, pravda, ale to s pacientem na JIPce taky ne, tak co.

Polovina lidí, co tam je, vypadá normálněji než průměrný návštěvník supermarketu. Nevěříte, pane? Se tam rozhlídněte a uvidíte. A někdy, hlavně když jsou výprodeje, supermarket v chorobných projevech těžce vede. No co, někdo má astma, občas dostane záchvat, nafasuje prášky. Někdo depresi, občas mu hrábne, nafasuje prášky. Choroba jako choroba. Co na tom? Lidí mají pocit, že mám s tou psychiatrií problém. Proč, proboha? Pane, víte, jaká je to pohoda? Já si teď můžu úplně dělat takových věcí a v klidu. Proč to děláš? Tak. Já jsem cvok. Dám si klidně venku zmrzlinu uprostřed ledna. Proč? Jsem trochu cvok. Nosím střelené hadry. Jsem cvok. Mám barevné vlasy. Jsem cvok. Chodím s bláznivými týpký, pane. Jsem cvok. Dělán divadlo. Co taky jinýho.

A úplně nejlepší je pozorovat ostatní lidi, co to vědí nebo to zrovna zjistili. Jejich výrazy! Třeba, znáte to, jak někdo vyšiluje: Já se z toho zblázním! Nasadím smutný výraz: Hmmm. Máte vidět jejich obličej, ten děs! Jsem někdy fakt krutá, vám řeknu, pane. Akorát jedna věc mi vrtá hlavou. Představte si, někam přijdu. Čááú! Cos dělala poslední dobou, že tě nebylo vidět? Byla jsem v blázinci. Tady by mělo následovat překvapení, že jo? Logicky. Ale z lidí, co mě znají, nebyl překvapenej ani jeden. To je fakt zajímavý.